

ЩОДО ПИТАННЯ ТРУДОВИХ АСПЕКТІВ У СФЕРІ СПОРТУ

Нестерович Олексій Сергійович

доктор філософії,

старший викладач кафедри права

національної безпеки та правової роботи,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

м. Харків, Україна

У контексті правового регулювання спортивна діяльність потребує особливої уваги, оскільки поєднує в собі елементи публічного та приватного права, а також специфічні норми, притаманні саме цій галузі. Влучно зазначено, що спортивне право з його широким розмаїттям правових аспектів, ймовірно, охоплює більше галузей права, ніж будь-яка інша юридична дисципліна [1].

Трудове право традиційно регулює відносини між працівниками та роботодавцями, встановлюючи права та обов'язки сторін, умови праці, соціальні гарантії тощо. У сфері спорту ці відносини набувають особливого змісту через специфіку спортивної діяльності. Зокрема, це стосується професійних спортсменів, тренерів, суддів та інших фахівців, чия праця має унікальні характеристики, такі як короткострокові контракти, нестандартний робочий графік, підвищений ризик травмування та необхідність дотримання внутрішніх правил спортивних організацій.

Спортивне право, як самостійна галузь, формується на перетині різних правових дисциплін і охоплює нормативне регулювання спортивної діяльності, включаючи організацію та проведення змагань, антидопінговий контроль, права на трансляцію, інтелектуальну власність тощо. Вдало зазначає А. Апаров, що сфера спортивних суспільних відносин є певною «соціальною реальністю», що виступає предметом регулювання спортивного права та спортивного законодавства. При цьому спортивні відносини становлять собою досить складну та багатоаспектну правову категорію, до структури якої входять різні елементи, зокрема: суб'єктний склад (суб'єкти); різного роду об'єкти (у т. ч. блага, які виступають засобом забезпечення потреб різних суб'єктів у спорті, а саме: потреби населення у заходах спортивно-видовищного характеру, потреби спортсменів у задоволенні власних інтенцій, потреби держави у забезпеченні завдань щодо формування фізично- та психологічно-здорової нації тощо), з приводу яких суб'єкти, як правило, і вступають у відповідні відносини; зміст, до

складу якого серед іншого входять юридичні та інші елементи (права, обов'язки, дії, вчинки, поведінка суб'єктів тощо), що є підставами виникнення, зміни та припинення відповідних відносин [2]. Важливим аспектом є також регулювання статусу спортсменів та інших працівників у сфері спорту, що безпосередньо пов'язано з нормами трудового права.

Аналіз зарубіжного досвіду показує, що в багатьох країнах існують спеціальні правові норми, які регулюють трудові відносини у спорті. Наприклад, у країнах Європейського Союзу прийнято низку директив та регламентів, що стосуються праці спортсменів, їх соціального захисту та свободи пересування. Судові рішення Європейського суду, зокрема справа «Босмана», мали значний вплив на формування правових підходів до регулювання праці спортсменів та їхніх трансферів між клубами [3].

Особливу увагу слід приділити питанням колективно-договірного регулювання у спорті, ролі профспілок та асоціацій спортсменів у захисті їхніх прав. У деяких країнах професійні спортсмени об'єднуються в профспілки, які ведуть переговори з роботодавцями щодо умов праці, зарплат, соціальних гарантій тощо. Такий підхід сприяє встановленню більш справедливих та прозорих відносин між сторонами.

У контексті українського законодавства актуальним є питання адаптації позитивного зарубіжного досвіду та впровадження ефективних механізмів правового регулювання трудових відносин у сфері спорту. Це включає розробку спеціальних норм, що враховують специфіку спортивної діяльності, забезпечення соціального захисту спортсменів, запобігання дискримінації та порушенням їхніх прав.

Розберемося детально, аналізуючи практичну спортивну сферу. Так, за винятком футболу, гравців усіх основних командних видів спорту в США представляють профспілки. Через це трудове та антимонопольне законодавство суттєво вплинули на законодавство, що регулює командні види спорту в США. Як зазначають П. К. Вайлер та Г. Р. Роберте «за три десятиліття активного представництва профспілок у професійному спорті цей процес призвів до прийняття рішень, які ілюструють практично всі важливі доктринальні сфери сучасного трудового права». Ці автори також відзначають розвиток «особливої юриспруденції, що склалася у сфері спортивних трудових відносин» [3]. Ця особлива юриспруденція є результатом судового вирішення спорів, починаючи від сертифікації переговорних одиниць гравців, ексклюзивності повноважень профспілки на ведення переговорів і закінчуючи тим, чи добросовісно сторони, що регулюються колективними договорами, уклали угоду.

Спробуємо сформувати особливості кореляції правового регулювання у сфері спорту з трудовим правом.

По-перше, контрактна природа трудових відносин у спорті. Спортсмени та інші працівники спортивної індустрії здебільшого працюють на основі короткострокових або сезонних контрактів. Це відрізняє їх від більшості працівників у звичайних сферах, де трудові договори часто укладаються на невизначений строк. Контракти у спорті регулюють специфічні умови, такі як участь у змаганнях, тренувальні програми, зобов'язання щодо дотримання внутрішніх правил організацій тощо. Важливо також вказати про колективно-договірне регулювання та роль профспілок. У багатьох країнах спортсмени мають профспілки, що активно захищають їхні права та ведуть колективні переговори щодо умов праці, зарплат та соціальних гарантій. Колективно-договірні відносини є ключовим аспектом у взаємодії спортивного та трудового права, дозволяючи узгоджувати інтереси обох сторін.

По-друге, правове регулювання трансферів і мобільності працівників. У спорті особливого значення набуває питання переходу спортсменів з одного клубу в інший. Міжнародні угоди, такі як рішення Європейського суду у справі «Босмана», впливають на свободу пересування спортсменів між країнами та клубами, що є унікальним елементом у контексті трудового права.

По-третє, арбітраж і трудові спори. Трудові спори у сфері спорту часто вирішуються через спеціалізовані арбітражні механізми, що є більш ефективними та швидкими у порівнянні з традиційними судами. Спеціальні спортивні арбітражні інстанції (наприклад, CAS) відіграють ключову роль у врегулюванні конфліктів між спортсменами та спортивними організаціями [1].

Таким чином, специфіка трудових відносин у сфері спорту вимагає особливого підходу, оскільки спортсмени та інші працівники галузі стикаються з унікальними викликами, такими як короткострокові контракти, високий рівень травматизму, нестандартний робочий графік та жорсткі вимоги спортивних організацій.

Зарубіжний досвід, зокрема приклади з США, Франції, Італії та Іспанії, демонструє ефективність впровадження спеціальних правових норм, що регулюють трудові відносини у спорті. Ці країни успішно застосовують механізми захисту прав працівників, які враховують специфіку спортивної діяльності. Важливим аспектом є також розвиток колективно-договірного регулювання та роль профспілок, які захищають інтереси спортсменів на переговорах з роботодавцями.

Для України досвід зарубіжних країн є надзвичайно важливим, оскільки національне законодавство потребує адаптації до

міжнародних стандартів. Це включає впровадження ефективних механізмів захисту прав спортсменів, таких як програми соціального захисту, пенсійне забезпечення та медичне страхування. Крім того, Україні варто розглянути можливість розвитку профспілок у спортивній сфері, що дозволить ефективніше захищати трудові права спортсменів та інших працівників спортивної галузі.

Таким чином, удосконалення правового регулювання спортивної діяльності в Україні на основі зарубіжного досвіду сприятиме розвитку спортивної індустрії, підвищенню її конкурентоспроможності на міжнародному рівні та забезпеченню належного захисту прав усіх працівників у сфері спорту.

Література:

1. SINION GARDINER, ET AL., SPORTS LAW 71 (1998) (quoting C. Woodhouse, *The Lawyer in Sport: Some Reflections*, 4 (3) *SPORT AND THE LAW J.* 14 (1996)).

2. Апаров А. М. Концепція спортивного права: огляд ключових аспектів. Вісник ОНУ ім. І. І. Мечникова. Правознавство. 2017. Т. 22. Вип. 1 (30). С. 6-19.

PAUL C. WEILER & GARY R. ROBERTS, *SPORTS AND THE LAW* 240 (2d. ed. 1998).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-74>

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВА ПРАЦІВНИКІВ НА КАР'ЄРНЕ ЗРОСТАННЯ

Лавошник Олена Михайлівна,

аспірантка кафедри правознавства

юридичного факультету,

*Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля,
м. Київ, Україна*

Правове регулювання права працівників на кар'єрне зростання є важливим аспектом забезпечення трудових прав та соціальної стабільності в сучасних умовах розвитку економіки. Кар'єрне зростання не лише сприяє підвищенню кваліфікації та продуктивності працівників, але й формує мотивацію до більш ефективної роботи, забезпечує соціальну мобільність і покращує загальний рівень професійного розвитку.